

Naslepo

Podzemní chodba se potřetí rozvětjuje a chlapcům už dávno došlo, že tu dobrou hodinu bloudí, že netuší, kde vlastně jsou a jestli vůbec najdou cestu na povrch. Chodí naslepo.

Janovi se třesou ruce. Je vyčerpaný. Bert na tom není o nic lépe, světlo baterky třepotavě kmitá. Velení přebírá Vojta. Ani jeden z hochů by před kamarády nepřiznal, že má strach, ale napjaté výrazy ve tváři by je prozradily. Bert se tu a tam snaží o grimasu a nějaký ten vtip, ale ani jemu není do smíchu.

Světlo baterky právě osvítilo suť, která utvořila něco jako hradbu, ale nad ní vězí celkem velká díra.

„Pojď mi pomoci!“ řekne Vojta. „Trochu to odhrneme. Posviť mi.“

Souká se nahoru, jednou rukou odhazuje kusy cihel a kamení a druhou se snaží udržet na hromadě. Když nakoukne do štěrbin, zaraďuje se.

„Na druhý straně něco je, asi chodba se stokou. Možná sklep.“

Bert s Janem se také pouštějí s vervou do práce a za chvíli už je díra natolik velká, že se jí všichni tři chlapci snadno prosmýknou. Div, že nespadnou do podzemní páchnoucí stoky. Přeskočí ji a míří dál, tam, kde není cesta zatarasena železnou mříží.

„Smrdí to tu jako milion nepraných ponožek,“ utrousí Bert.

Opravdu to tady čpí zatuchlinou a hnilobou. Před nimi se rýsují kamenné schody a vedou kamsi vzhůru. Jakmile se prodere mdlé světlo baterky výš, je jasné že se dostali k jakýmsi dveřím.

„Tady chodba končí,“ vzdychne Vojta.

„Doufám, že půjdou otevřít, zpátky se mi opravdu jít nechce. Potřebuju se nadechnout normálního vzduchu,“ kření se Bert.

Dveře se ztěžka pohnou, je znát, že dlouhá léta s nimi nikdo nehnul, až teď Vojta s Bertem a Janem. Když se konečně objeví škvíra, kterou se dá protáhnout, světlo baterky odhalí prostor na druhé straně. První se provleče Vojta, pomůže kamarádům. Teď stojí přímo pod ochozem vedoucím na zvonici kostela. Jsou ve svatém Jakobovi.

